

וּלְצַד אוֹתָם אֵלֶּפֶי אֲבָרְכִים, שֶׁהָרֵב יוֹרֵם הַחֲזִיק בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ, כְּמַפְעֵל חַיּוֹ, בְּסִכּוֹם כּוֹלֵל שֶׁל לְמַעְלָה מִחֻמְשָׁה מְלִיוֹן שִׁקְלִים בְּחֹדֶשׁ, זָרְמוּ אֶל הָעִיר נְתִיבוֹת עֲשָׂרוֹת אֵלֶּפֶי אָנָשִׁים מִכָּל הָאָרֶץ. אָנָשִׁים פְּשוּטִים לְצַד בְּנֵי תוֹרָה, מְבֻגָּרִים וְצַעֲרִים, אָנָשִׁים, נָשִׁים וְטָף. לִפְתַּע פְּתָאם הִתְבָּרַר עַד כְּמוֹהָ הָיָה הָרֵב יוֹרֵם חֶלֶק מִחַיֵּיהֶם. עַד כְּמוֹהָ הִשְׁפִּיעָה עֲלֵיהֶם דְּמוּתוֹ הַקּוֹרֶנֶת, רַבַּת הַהוּד. עַד כְּמוֹהָ נִתְּלוּ הִלּוּ בְּאֵילָן הַגְּדוֹל, רַב הַפְּאוּרוֹת, שֶׁהָאִיר מְנַתִּיבוֹת אֶת פְּנֵי הַמְּזִרְחָה...

ליל מוצאי שבת, בעצומם של ימי הפגועים הקשים. הלכבות סרבו להאמין. אט אט, ככל שנשארו ההספדים מרטיטי נימי הלב, החלה ההכרה לחדר ללבם ולמחם של המוני בית ישראל. **הרב יורם אברג'ל**, מקים ממלכת התורה בעיר נתיבות, ומשם דרומה וצפונה, נתבקש לגנוי מרומים...

בשיא כחו היה, בן חמישים ושמונה שנים בסך הכל, וכבר נשמעים אודותיו ספורי מופת לעשרות. תלמידי חכמים מבהקים, שראשם צלול ורגליהם בקרקע, מעידים מכלי ראשון כי הרב יורם היה בעל רוח הקדש, בעל פח ברכה עצום, פשוטו כמשמעו. אך מאין נובע הכח? מנין צומחת היכלת הנדירה הזו? את התשובה לכך מקבלים אנו בעשרות ספורי המופת מן הסוג השני, ספורי המופת המספרים על מסירות נפש של הרב יורם להתחזקת התורה, על התבטלותו כליל לטובת אברכי הכוללים שהחזיק, על ארח חיי הסגפני, ועל מדותיו הנאצלות.

אכן! גם אלו, ספורי מופת הם! שהלא, אדם מן השורה אינו מסגל לקום ולמשפן את דירתו ואת דירותיהם של שני בניו, רק כדי לשלם את משכורותיהם של אברכי הכולל שבראשותו...

ספורי מופת הם, משום שאדם מן השורה אינו מגלגל חמשה מליון שקלים מדי חדש, ובמקביל מסתובב כעשר שנים עם אותו זוג נעלים!

ספורי מופת הם, משום שאדם מן השורה אינו משפר את מדותיו עד פלות הנפש, עד פלות הכחות, בהארת פנים אין סופית, בעדוד ובנחם, בכל שעה ובכל זמן, ועוד כהנה וכהנה! באותו ליל מוצאי שבת, בו פבו המאורות, גמלה בלבנו ההחלטה, להאיר את דמותו רבת הפנים של הגאון הצדיק, **הרב יורם אברג'ל**, באור יקרות, האור לו היא ראוייה.

הָרֵב יוֹרֵם, שֶׁגָּדַל בְּבֵית פָּשוּט, הִתְמִיד בְּלִמּוּדָיו בִּישִׁיבוֹת
הַקְדוּשׁוֹת, זָכָה לְהִתְחַבֵּב כָּבוֹן עַל רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה הַגָּאוֹן רַבִּי
יִשְׁשֹׁכָר מֵאִיר, וְהָקִים בְּעֶשֶׂר אֶצְבָּעוֹתָיו רֶשֶׁת מִפְאָרֶת שֶׁל
עֲשָׂרוֹת כּוֹלָלִים וּמוֹסְדוֹת חֲנוּךְ, לְבָנִים וּלְבָנוֹת, לְאַבְרָכִים
לְבַעֲלֵי בָתִּים, כִּשֶּׁהוּא אֵינוֹ מַחְזִיק טִיבוֹתָא לְנַפְשִׁיה וְלוֹ
כִּהוּא זָה.

בְּשַׁעַה שְׁלֹשׁ לַפְּנוֹת בִּקְרֵי הַסֵּתִים מִסַּע הַלְוִיָּה. גּוֹפּוֹ הִטְהוֹר
שֶׁל **הָרֵב יוֹרֵם אַבְרָג'ל** נִטָּמָן בֵּין רַגְבֵי הַעֵפֶר, בְּסִמּוּךְ לְמָקוֹם
מְנוּחָתוֹ שֶׁל הָאֲדָמוֹר ר' סִידְנָא 'בָּבָא סָאֲלִי', אוֹתוֹ זָכָה הָרֵב
יוֹרֵם לְשִׁמּוֹשׁ בְּאַחֲרִית יָמָיו. מִמָּשׁ בְּאוֹתָם רַגְעִים הִחֵל
מִסַּע הַחֲבוּר לְדִמּוּתוֹ שֶׁל הָרֵב יוֹרֵם, בְּאַמְצָעוֹת כְּתִיבַת
הַסֵּפֶר הַזֶּה שְׁבִידִיכָם.

צִנּוּאָה יִקְרָה הוֹתִיר אַחֲרָיו הָרֵב יוֹרֵם אַבְרָג'ל, רַב הַפְּעָלִים
לְתוֹרָה וּלְיִרְאָה, וְהִיא: לְהִרְבּוֹת אֱהָבָה! לְהִרְבּוֹת אֱהָבַת
תּוֹרָה, לְהִרְבּוֹת אֱהָבָה לַה' יִתְבָּרַךְ, וּלְהִרְבּוֹת אֱהָבַת
יִשְׂרָאֵל!

אֲנוּ תִקְוָה וּתְפִלָּה, שְׁלֹא יִשְׁמַע עוֹד שׁוֹד וּשְׁבָר בְּגִבּוֹלוֹנוּ,
שְׁנִזְכָּה בְּמַהֲרָה לְבִיאַת מִשִּׁיחַ צִדְקָנוּ וּלְתַחִית הַמֵּתִים
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וּשְׁנִזְכָּה לַחֲזוֹת בְּזֵיו פָּנָיו שֶׁל הָרֵב יוֹרֵם
אַבְרָג'ל, בְּתוֹךְ צִדִּיקֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּקְוָמוּ לְתַחִיָּה. וְעַד אֹז,
נִתְפַּלֵּל עַל בְּנֵי אֲהוּבָיו, מִמְּשִׁיכֵי דְרָפּוֹ, הָרֵב **חַיִּים יוֹסֵף**
דּוֹד וְהָרֵב **יִשְׂרָאֵל**, שֶׁיִּבְדְּלוּ לַחַיִּים אֲרָכִים, שֶׁיִּתְּנוּ לָהֶם
בְּהוֹרָא יִתְבָּרַךְ אֶת הַפֶּחַ לְהַמְשִׁיךְ אֶת מַפְעֵל חַיָּיו שֶׁל
אַבִּיָּהֶם הַגָּדוֹל, וְשִׁיזְכוּ לְהַגְבִּיר חַיִּלִּים לְתוֹרָה וּלְתַעֲנוּגָה,
בְּדֶרֶךְ הַעוֹלָה בֵּית ה'...

הכוחה בצלם וביצירת
אברהם אורחון

הרב פֶּעַלִים

עשרים וחמישה סיפורים
ממסכת חייו המפוארת ורבת הפעלים
של הגאון הצדיק

רבי יורם מיכאל אברג'ל זצוק"ל

מאת הרב אברהם אוחיון
ציורים: אבישי חן ותמר צייטלין
עריכת לשון: הרב שאול עובדיה פתיה

תוכן ענינים

לֹאן נַעֲלָמוּ הָאֲבֹטִיחִים?	10
"וְכִמָּה אֶעֱשֶׂה, וְנִפְשִׁי חֲשָׁקָה בַּתּוֹרָה?"	12
הַרְבֵּצַת תּוֹרָה בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ	14
הַהִבְטָחָה שְׁקִימָה	16
הַבְּרָכָה שֶׁנִּתְגַּשְׁמָה	18
הַחֹלָה הָאֲנוּשׁ שֶׁקָּם עַל רַגְלָיו	20
לֹאן נַעֲלָמוּ הַצִּקִּים?	24
"הִילָדָה אֵינָה חוֹלָה בְּדִלְקַת קְרוֹם הַמֶּחֱ?"	26
הַתּוֹרָה שֶׁתִּבְעָה אֶת עֶלְבוֹנָה	28
סֵדֶר עֲדִיפוֹת	30
"אֲסוּר לְצַעַר יְתוֹם!"	32
הַבְּרָכָה שֶׁקִּדְּמָה לַצָּרָה	34
"בְּלִי נְתוּחִים וּבְלִי הַשְׁתָּלוֹת!"	36
"אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בְּאַהֲבָה..."	38
אֶזֶן קִשְׁבִּית	40
הַכֶּבֶד שֶׁשָּׁב לְמִקְוָמוֹ	42
סוּדוֹ שֶׁל כֶּסֶף הַפְּלִסְטִיק	44
הַבְּקוּר הַמְּלֻכּוֹתִי	46
תּוֹרָה בְּטִהְרָתָה	48
הַתְּרוּמָה שֶׁנִּדְחָתָה	50
מָנָה כֹּלֵאפֶל בְּמִקוֹם בְּרָכָה	52
"הַשָּׁנָה יִהְיֶה לָכֶם יָלֵד!"	54
מִדּוּעַ דָּחָה הָרַב אֶת הַנִּתְנוּחַ?	56
"הֲרִינִי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ!"	58

עריכת לשון:
הרב שאול עובדיה פתיה

הגהות לשון וניקוד:
יהודית הירשמן

הגהות לשון ותוכן:
הרב מאיר ארלנגר

ציורים:
אבישי חן
תמר צייטלין

ציור עטיפה:
תמר צייטלין

עימוד ועיצוב:
מירי פלקסר

ניהול גרפי:
אברהם אוחיון

©
כל הזכויות שמורות

הודיה • בן דוד
להוצאה לאור
ספרי הודיה בן דוד
050-92-000-31

טלפון להזמנות: 0505-319-079

נדפס בישראל חשון תשע"ו
אין להעתיק או להפיץ ספר זה
או קטעים ממנו בשום צורה
ובשום אמצעי אלקטרוני או מכני
לרבות צילום והקלטה
ללא אישור בכתב מהמוציא לאור

Printed in Israel

טלפון המחבר אברהם אוחיון:
02-5835-702 050-4164-500
avio5@013net.net אימייל:

כל מי שמעוניין לזכות
את הרבים בסיפורו האישי
בכל תחום שהוא,
אשמח להיות שותף...

הקדמה להורים

אורו של הגאון הצדיק, הרב **יוֹרם מיכאל אברג'ל**, הפציע בעולם לפני כחמשים ושמונה שנה, במוצאי שבת קדש, י"ז בסיון שנת תשי"ז. את השם מיכאל הוסיפו לו הוריו משום שנוול במוצאי שבת, שעה בה יושב המלאך מיכאל וכותב את זכויותיהם של ישראל בשמים.

הרב נולד להוריו, תושבי המושב ברוש שבנגב, שם הצטופף יחד עם שנים עשר אחיו ואחיותיו בבית קטן, אף מלא בחם ובאהבה.

את שנות ילדותו עשה הרב בבית הספר הדתי היחיד ביישוב, 'אהלי יוסף יצחק'. וכבר בילדותו זהו רבותיו את פשרונותיו הברוכים ואת יכולותיו המיוחדות. הילד המכשיר דלג בקלילות על פני הכתות, ולאחר שמונה שנות למוד בבית הספר החב"ד, המשיך הנער אל התיכון התורני של הרב יעקב אריאל בכפר מימון. כעבר שנתים בלבד, החליט הנער לעבר לשיבה קדושה. את הוריו, שחששו לעתידו הכלכלי, הרגיע בדברי רבותינו, כי כל המקביל עליו על תורה – מעבירים ממנו על מלכות ועל דרך ארץ. את שנות הישיבה הקטנה עשה הרב בישיבת 'בית אהרן' בירושלים, שהיתה מעין שלוחה של ישיבת 'חברון' המהללה. ולאחר שסיים את שנות לימודיו בישיבה הקטנה בהצטיינות, עבר ללמוד למשך תקופה קצרה בישיבת 'בנסת חזקיהו - כפר חסידים'.

משם שב הרב דרומה, ועלה לישיבת 'הנגב' אשר בנתיבות, בראשה עמד הגאון הגדול, רבי יששכר מאיר. הנער המכשיר והמתמיד נבחן אצל ראש הישיבה והתקבל בברכה בזרועות פתוחות. מאותו רגע החלה תקופה שנמשכה חמש עשרה שנים, חמש עשרה שנים של למוד פורה בישיבת 'הנגב'.

שם, בישיבת 'הנגב', רכש הרב את רב תורתו. הוא ישב ולמד שמונה עשרה שעות ביממה, כאשר ראש הישיבה מורה עליו באצבע בהערכה גלויה. "אם תלמדו כמו שצריך",

נהג לומר לתלמידיו המבחרים, "אולי תהיו יום אחד כמו רבי יורם..." הרב זכה ללמוד בחברותא עם ראש הישיבה, וראש הישיבה התייחס אליו כאלו היה בנו ממש. בהדרגת ראש הישיבה, שלב הרב בצורה מאוזנת בין למודי החסידות, אליהם נמשך עוד מילדותו, לבין למוד הגמרא וההלכה.

בשנת תש"ן, לאחר חמש עשרה שנות למוד בישיבה, הרגיש הרב כי מלא את כרסו בש"ס ובפוסקים, וכי הגיע הזמן להשפיע על אחרים. לאחר התיעצות עם מורו ורבו, ראש הישיבה, פתח הרב את הכולל הראשון, במקלט קטן בעיר נתיבות. ההצלחה היתה בפרה, מעל ומעבר לכל דמיון. הכולל הקטן, שמנה כמה עשרות אברכים והחזק במסירות נפש, התרחב עד מהרה לכולל גדול, שבעקבותיו קמו עוד ועוד כוללים, בכל רחבי הארץ. רשת הכוללים מונה כיום למעלה מארבעת אלפים אברכים, אותם החזיק הרב מדי חדש בחדשו בסכום כולל של כחמשה מיליון שקלים...

ולא רק כוללים. הרב הקים במסירות נפש מוסדות נוספים, תלמוד תורה 'בנניהו' בנתיבות, בו לומדים כחמש מאות ילדים, תלמוד תורה 'באר מים חיים' בבאר שבע, ישיבה לבחורים 'תפארת בחורים' בעיר נתיבות, בית ספר יסודי לבנות 'יבוא ברנה', סמינר ותיכון. מלבד זאת הוקמו שלש ישיבות קטנות בבית שמש, באלעד ובחרוזות, עשרים וארבעה מעונות יום וגנים, ישיבות ערב ל'מתמידים', וכוללי ערב הפרושים ברחבי הארץ.

הנגוד המושג בין התייחסותו של הרב לעצמו ולביתו הפרטי, לבין התייחסותו לאלפי האברכים שחבשו את ספסלי הכוללים שהקים, היה משוגע. לעצמו לא דרש הרב מאומה. הוא התגורר באותה דירת שכון קטנה וצפופה במשך עשרות שנים, ישן על אותה מטת ברזל פשוטה, ואכל רק כדי להחיות את נפשו.

בעודו מגיס מליוני שקלים בחדש עבור מוסדותיו ועבור החזקת אלפי האברכים היקרים, לא נטל הרב לעצמו ולו פרוטה שחוקה אחת.

הוא ובני ביתו התפרנסו בצמצום ממשכורתה של הרבנית, המנהלת את בית הספר לבנות. במשך עשרות שנים לבש הרב את אותם בגדים, ואת הנעלים שרכש לחתנת בנו,

הרב **חיים יוסף דוד שליט"א**, לא החליף במשך למעלה מעשור שנים!

תמיד היה מתייחס בבוטל לאנשים השמשקיעים את עצמם בעולם הזה. "בשביל מה?!" היה תמה, "בשביל מה?!" וכי בשביל זה באנו לעולם?!"...

הרב לא לחץ מעולם על איש לתרם למוסדותיו. להפך, כאשר היה דורש בצבור, היה מבהיר בקול ברור וצלול: "מי שאין לו יכלת לתרם, אינני מרשה לו לתרם! אם יתרם יעשה עול כפול. לו ולבני ביתו ביתו, ולמוסדותינו! שכן, כסף המגיע מאדם שאין לו יכלת לתרם, הוא כסף לא טוב! ומי שיש לו ויכול לתרם, אם יתרם, נקבל את תרומתו בברכה!" כח התורה של הרב, וכח החזקת התורה שלו, הם שהעניקו לו את כח הברכות והישועות. הרב היה בבחינת "צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים", וכאשר מעלעלים בקורות חיו, אין זה בבחינת פלא...

בגיל חמשים ושמונה שנה, לאחר חדשים של מחלה קשה, נסתלק הרב לבית עולמו, כשהוא מצוה את בניו על אהבת ישראל, אהבת תורה והרבצתה תורה, כאהרן הכהן בשעתו: "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה"..."

בספר שלפניכם מקבצים עשרים וחמשה ספורים ממסכת חיי המפלגה ורפת הפעלים, של הגאון הצדיק, הרב **יוֹרם מיכאל אברג'ל** זצוק"ל. ויהי רצון שהחזק העולה מהם יהיה לעלוי נשמתו הטהורה, עד ביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו, אמן.

וכאן המקום להודות לבוא עולם על שסיע בידי עד הלום, ובפרט בכל הקשור במישרין ובעקיפין לחנוך ילדי ישראל ברוח ישראל סבא. כמה אקדם ה', אפף לאלקי מרום, על כל הטובה אשר גמלני עד כה?

ראשית, אשגר מלות ברכה ואין סוף הכרת הטוב למי שמתלנה אלי בעבודתי, במסירות אין קץ ובנאמנות שלמה זה שנים רבות, הלא הוא עורך הלשון המקצועי והמיוחד, ידידי ורב חביבי, הרה"ג רבי **שאול עובדיה פתיה** שליט"א. על שסיעני ומסיעני תדיר, הן בעריכת הלשון והן בהאדרת התכון, בדרכו היחודית, המקצועית והמדקת. ועתה שם את כל כחו ומרצו לפאר את הספר החשוב הזה ולסיע בהגשתו לכדי יצירה משלמת ושופעת חן. תודה מיוחדת לידידי ורב חביבי, הציר, האמן המהלל, הלא הוא הרב

אבישי חן, על ציוריו המקסימים והמקצועיים ברב דפי הספר ועל אשר סיע ומסיע תדיר בכל שלבי יצירת הספר בעצותיו המחכימות והקולעות אל המטרה. אודה בזאת לצירת ברוכת הכשרים, האמנית הגב' **תמר צייטלין** תחי' על ציור העטיפה המרהיב ועל אשר הטתה שכם לבוא לעזרת ה' בגבורים ולסיע בששה ציורים וזאת על מנת שהספר יצא בעתו ובזמנו כצאה וכיאות ועל כך חב אני לה את תודתי. חפנים של תודה והערכה לנכדנית והמגיחה המקצועית, הגב' **יהודית הירשמן**. תודה גדולה למגיה ולעורך היחודי, הרה"ג רבי **מאיר ארלנגר** על מלאכת המחשבת המדקת בהגהות לשון ובשפירי התכון ועל סיועו בכל עת. כן אודה למעצבת והגרפיקאית פיד אמן, הגב' **מירי פלקסר**, על עצוב ועמוד הספר מתחלתו ועד סופו ועל עצוב העטיפה מלאכת מחשבת ורפת חן. וכן על הערותיה והארותיה בכל עניני הספר. כמו כן נשא את תודתנו לידידנו היקרים מר **גברי רובין** הי"ו וכן לרב **יעקב יוסף** הי"ו ובעקרי לרב **חיים קהתי** אשר שרתו בקדש פנימה ואשר מפיהם שמענו עבדות מפלאות והנהגות נאצלות מחייו של רבנו זצוק"ל ואשר תרמו מזמנם היקר ולולא עזרתם, לא היה יוצא הספר במתכנתו המפארת. אודה בזאת לאחי יקירי הרב **הראל שליט"א**, ורעייתו הכבודה **אודל** תחי', אשר הגיהו ביסודיות את כל הספר, סיעו בלקוט הספורים והאירו את עינינו בהערותיהם הקולעות אל השערה.

כמו כן, תודה מקרב לב לכל המסיעים בספר זה הן בלקוט הספורים והן במסירת עבדות והנהגות על הרב זצ"ל.

תודה מיוחדת לילדי הנפלאים: **דוד, רפאל, יהודה, יוסף ואהרן**, אשר תרמו מ'נסיונם' נקדות חן וסיעו אף הם בשפור התכון והציורים. אחרית דבר, אודה לרעייתי הכבודה והחשובה, אשת חיל עטרת בעלה, מרת **נעמה** תחי', אשר היא כדבר המעמיד לכל מלאכת הקדש, משלה אני פועל, ממנה אני שואב את כוחותי, ולה אני חב את הכרת תודתי, כי לולא סיעה התמידי בכל המפעל הגדול הזה, לא יכלתי לברך על המגמר של שום יצירה, ולפיקה - שלי ושלכם, שלה הוא. יזכנו ה' לחיים ארפים ומתקנים ולראות נחת מכל עמלנו, אמן.

אברהם אורון
אר חסון התלמיד

לֹאן נַעֲלָמוּ הָאֲבִיחִים?

ק

דָּשְׁתוּ וַחֲסִידוֹתוֹ שֶׁל הָרֵב נִפְרָה בּוֹ עוֹד מִימֵי יְלָדוּתוֹ. הָרֵב, שֶׁגָּדַל בְּמִשְׁפָּחָה בְּרוּכַת יְלָדִים, הִתְבַּלֵּט בֵּין אֲחָיו כְּבָר מִקְטָנוּתוֹ, בְּדִקְדּוּקוֹ בְּהִלָּכָה וּבִרְדִּיפָתוֹ אַחֵר הַמִּצְוֹת.

הַמַּעֲשֶׂה הָבָא אָרַע בְּאַחַד מִחֲדָשֵׁי הַקִּיץ, כְּאִשֶּׁר אָבִיו שֶׁל הָרֵב קָנָה כְּמוֹת גְּדוּלָה שֶׁל אֲבִיחִים, לְצֹרֶךְ שִׁמְחָה מִשְׁפָּחָתִית שֶׁתִּכְנָנָה לְהִתְקִים בְּאוֹתוֹ שָׁבוּעַ.

אָבִיו שֶׁל הָרֵב קָנָה כְּמוֹת גְּדוּלָה שֶׁל אֲבִיחִים מֵאַחַד מִחֲקָלָי הַסְּבִיבָה, וְהוֹבִיל אוֹתָם בַּעֲגָלָה אֶל הַבֵּית. לְאַחֵר שֶׁהֵנִיחָם בַּפֶּתַח הַבֵּית, אָץ רֵץ לַעֲבוֹדָתוֹ.

שָׁעָה קָלָה חֲלָפָה, וְאַחַד הָאֲחִים, שֶׁבִקֵּשׁ לִפְנוֹת אֶת הַמַּעֲבָר, הִחְלִיט לְטַפֵּל בְּמִשְׁלֹחַ הַגָּדוֹל. הוּא תָר בַּעֲיָנָיו אַחֵר מִקּוֹם אַחֲסָנָה אֲפָשָׁרִי, וּלְפָתַע נֶצְנֵץ רַעֲיוֹן בְּמִחוּ. "אֲנִיחָ אֶת הָאֲבִיחִים מִתַּחַת לְמִטּוֹת שְׁבַחֲדֵר הַשָּׁנָה", אָמַר לַעֲצָמוֹ. וּמִמְחָשְׁבָה לַמַּעֲשֶׂה. בְּתוֹךְ זְמַן קָצֵר מִצְאוֹ עֲצָמָם הָאֲבִיחִים מִתַּחַת לְמִטּוֹת שְׁבַחֲדֵר הַשָּׁנָה...

הָעָרֵב פָּרַשׁ אֶת כַּנְפָּיו וּבְנֵי הַבֵּית עָלוּ עַל יְצוּעָם לִישֹׁן. אִישׁ לֹא שָׁם לְבֹו לַעֲבָדָה, כִּי אֲבִיחִים רַבִּים שׁוֹכְנִים מִתַּחַת לְמִטּוֹת. רַק בְּשַׁעַת בִּקְרֵי הַבִּחִין בְּכֹךְ הָרֵב, בְּקוֹמוֹ מִן הַשָּׁנָה. "אִי וְאִבּוֹ!" לַחֵשׁ הָרֵב לַעֲצָמוֹ, "הֲלֹא הָאֲבִיחִים אֲסוּרִים בְּאֲכִילָה! הֵנִיחוּ אוֹתָם מִתַּחַת הַמִּטָּה, וְרוּחַ רָעָה שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם!"

הוּא טִפַּס עֲצָה בֵּינוֹ לְבֵין עֲצָמוֹ, כִּי צָד יוֹכַל לְמַנֹּעַ אֶת בְּנֵי הַבֵּית מֵאֲכִילַת הָאֲבִיחִים, וּלְבַסּוֹף עָלָה רַעֲיוֹן בְּמִחוּ. הוּא אָחִז בְּקַפַּת חֲסִכּוֹנוֹתָיו, וּבִקֵּשׁ מֵאַחַד מִיְלָדֵי הַמוֹשָׁב שִׁיִּסִּיעַ לוֹ - תְּמוּרַת תְּשֻׁלוֹם - לְהוֹבִיל אֶת עֲשָׂרוֹת הָאֲבִיחִים בְּהַחֲבָא, אֶל שִׁטְחֵי הַמַּרְעָה שֶׁל בְּדוֹי מִתּוֹשְׁבֵי הַסְּבִיבָה.

"הָאֵכֵל בְּאֲבִיחִים הִלְלוּ אֶת עֲזִיזָה!" בִּקֵּשׁ הַיָּלָד מִהֲרוּעָה הַבְּדוֹי, שֶׁלֹּא הָבִין מִדּוּעַ מִבְּקֵשׁ הַיָּלָד לְהִתְפַּטֵּר מִהָאֲבִיחִים הָעִסִּיסִים...

מִשֶּׁם הַמִּשִּׁיב הַיָּלָד - בְּלוֹיַת חֲבָרוֹ - אֶל מִקְשַׁת אֲבִיחִים שֶׁעָמְדָה בְּסִמּוּךְ. "מִבְּקֵשׁ אֲנִי לְקִנּוֹת עֲשָׂרָה אֲבִיחִים וְיֹתֵר", אָמַר וְהִצִּיג אֶת כָּל חֲסִכּוֹנוֹתָיו.

"וּמִדּוּעַ?" הִשְׁתּוֹמָם הַמוֹכֵר. הָרֵב סִפֵּר לוֹ בְּקִצְרָה עַל הָאֲבִיחִים שֶׁנֶּאֱסָרוּ בְּטַעוֹת בְּאֲכִילָה. "מִבְּקֵשׁ אֲנִי לְקִנּוֹת אֲבִיחִים אַחֲרִים, עֲבוּר בְּנֵי מִשְׁפָּחָתִי", אָמַר בְּתִמְחִימוֹת.

דְּמַעוֹת עָלוּ בַּעֲיָנָיו שֶׁל הַמוֹכֵר, שֶׁהִתְגוֹרָר בְּשִׁכְנוֹת לְמִשְׁפָּחָתוֹ שֶׁל הָרֵב. מִסִּירוֹתוֹ שֶׁל הַיָּלָד לְקִיּוֹם הַהִלָּכָה נִגְעָה לְלִבּוֹ. "אֲתֵן לָךְ אֲבִיחִים כְּאוֹת נִפְשָׁךְ, אוּלָם לֹא תְּמוּרַת תְּשֻׁלוֹם כִּי אִם בְּחֻנָּם!" אָמַר בְּהִתְרַגְּשׁוֹת.

תוֹךְ זְמַן קָצֵר עָשׂוּ הָאֲבִיחִים אֶת דֶּרֶכָם לְבֵית מִשְׁפָּחַת אֲבִירָג'ל.